ming ei rääkivat oma aruandes piiramisest sellest sõnagi. Warneke ja Schlottmanni areteerimist põhjustanud vist ainuüksi Flemingi kahtlused nende usaldatavuse suhtes.

Mõnevõrra täielikuma ettekujutuse kapitulatsiooni eelloost saame allikate põhjal.

Püüame esmalt määrata kindlaks linnakaitsjate arvu ja olukorra enne kapitulatsiooni, milles, nagu nägime, hiljem on nähtud selle peamist põhjust.

Säilinud nimestikkude järgi koosnes jalavägi 1. oktoobril, arvestamata ohvitsere, 19-st kapralist ja 342 reamehest. Kahurväelasi oli 32, nagu enne piiramistki. Ratsaväelastest oli järgi 74 meest, kuna 4 olid langenud. Talupoegade kompanii koosnes 2 kapralist ja 11 mehest.

Kokku ulatus sõdurite arv ilma ohvitserideta seega 480 meheni. Nähtavasti ei tõusnud langenute arv ka kapitulatsioonini märgatavalt. Samuti näib haavatute hulk olevat püsinud väga mõõdukates piirides. Kaugelt suurem oli seevastu haigete arv. Nagu eelpool nägime pidas Fleming enne piiramist jalaväest täiesti võitluskõlblikuks ainult 262 meest, kuna ülejäänud olid kas liiga vanad või noored. Kapitulatsiooni ajal ulatunud võitluskõlblike meeste arv 140—150-ni. Võttes seda arvu tõelisena, tuleb siiski nentida, et enamik mitte täiesti võitluskõlblikest võis võtta osa kindluse kaitsest, töötades kindlustuste juures, kandes vahiteenistust jne. Paremini toidetud ja vähem tööga koormatud ratsaväelastest olid nähtavasti ainult vähesed haiged. Kokku pidi seega olema kapitulatsiooni ajal võitluskõlblikke veel umbes 250 sõdurit. Neile lisanes opmanite kompanii, mille kaotused näivad olevat tähtsusetud ning kodanikud. Viimastest ei langenud vist ükski piiramisel ega ole kuulda ka ulatuslikumast haigestumisest nende hulgas, ei lasknud nad ju teha endile liiga ei tööga ega ka vahiteenistusega.

Kõik kokku võis seega võitluskõlblikkude meeste arv linnas ulatuda umbes 500-ni.

Mis puutub toitlusoludesse, siis näivad need linnaelanikkonnal ja osal linna põgenenuil olnuvat täiesti rahuldavad. Garnisonil võis olla ehk mõnevõrra nappus lihast, kuid vilja leivaks ja tol ajal möödapääsematuks õlleks oli külluses. Kapitulatsiooni eel jagati sajad tünnid vilja, et seda mitte jätta vaenlasele, kroonu võlausaldajaile — kodanikele võlgade katteks. Igal juhul ei mänginud toitlusküsimus kapitulatsiooni juures mingit osa. Loomatoidu tagavarad lõppesid kroonul küll juba septembris, kuid kodanikelt saadud lisaga, kes end sellega hästi varustanud, suudeti kapitulatsioonini ülal pidada enamik ratsahobuseid. Nii

Tartu VI, lk. 224